

giverhalvdelen af de nævnte Bestyrelser helt og direkte maa lægges i faglige Organisationers — helst de stedlige Haandværker- og Industriforeningers — Hænder. Men det store Flertal kan overhovedet ikke gaa med til en kommunal Arbejdsanvisning; de holde paa, at *kun en Stats-Arbejdsanvisning* kan yde den rette Garanti for Upartiskhed, og hertil maa ogsaa Fællesrepræsentationens Bestyrelse — eftersom Forholdene have udviklet sig — slutte sig.

Delegeretmødernes og Foreningernes Flertal have imidlertid fuldt korrekt, set Indenrigsministeriets Tanker om en offentlig Arbejdsanvisning fra en helt anden Synsvinkel end Nyttevirkningens overfor Arbejdsløshed. De have set den *som uundværligt Kontrolmiddel overfor den Arbejdsløshedshjælp, Staten fra 1907 yder gennem de oprettede Arbejdsløhedskasser* og have fra dette Synspunkt gives Tankerne deres Tilslutning; — med desto selvfølgeligere og stærkere Pointerne af, at det maa være *Staten selv*, der tager Arbejdsanvisningen i sin Haand, ikke Kommunerne. En Række Foreninger fremhæve stærkt, at Administrationen af *Arbejdsanvisningen og Arbejdsløhedskasserne maa knyttes uløseligt sammen*, helst saaledes at *begge Institutioner have samme Bestyrelse*.

Atter her maa jeg give Mødernes og Foreningernes Standpunkt Fællesrepræsentationens Bestyrelses Tilslutning. Pointen i den hele Sag, som ligger for, er, at den Arbejdsløshedslovgivning, vi have faaet i 1907, ganske har forandret Statens Stilling til Arbejdsanvisningsspørgsmaalet. *Uden Arbejdsløshedslovgivningen kunde Staten organisere Arbejdsanvisningen »de haut en bas«* — som den udenforstaaende, der søger at bistaa andre uden selv at være interesseret i, om disse modtog Hjælpen eller ej; *med Arbejdsløshedslovgivningen maa Staten have Arbejdsanvisningen iværksat for sin egen Skyld*. Selv om Tilfældet ikke var, hvad det faktisk er: at de nuværende Arbejdsløhedskasser i ikke ringe Omfang benyttes som et af den socialdemokratiske Fagforeningsledelses Magtmidler, maatte Staten nødvendigvis have et Kontrolmiddel overfor de arbejdsløse, hvem den i stadig stigende Maal yder Hjælp. Den maa fastslaa bestemte Regler end de nuværende for, hvad der skal forstaaes ved understøttelsesberettiget Arbejdsløshed (Lovens § 13, 1—7 og særlig Punkt 7), saaledes at det bliver muligt at udelukke enhver fra Understøttelse, der vægrer sig ved at modtage Arbejde, som han ikke er berettiget til at afslaa; og den maa gennemføre *Overholdelsen* af disse Regler. Men dette sidste lader sig kun gøre gennem en Arbejdsanvisning, der for Formaalets Skyld iværksættes og ledes af *Staten selv*; det kan slet ikke overlades et System af mere eller mindre selvstændige eller dog spredtvirkende kommunale Kontorer, oven i Købet maaske mere eller mindre socialistisk ledede.

Nogen let Opgave er det ikke, som her vil tilfalde Staten, bl. a. fordi den — som navnlig en af de adspurgte Organisationer med uafviselig Logik fremhæver — til en vis Grad kræver Statens Indblanding paa *Lønspørgsmaalets* Omraade. Det maa her erindres, at der som Regel her i Landet kun er fastsat en Undergrænse for Arbejdslønnen, medens den enkelte Arbejders personlige Løn fastsættes ved Forhandling mellem ham og hans Arbejdsgiver. En ledig Arbejder vil altsaa kunne nægte at modtage et ham gennem Arbejdsanvisningen tilbudt Arbejde, fordi han ikke finder Lønnen svarende til hans Uddannelse og Evner, uden at hans Ret dertil paa Forhaand eller efter et simpelt Skema vil kunne afvises; men *kontrolleres* maa hans Ret eller Ikke-Ret til saadan Vægning selvfølgelig — det kan Staten ikke komme uden om, naar Arbejdsløshedslovgivningen skal vedblive at bestaa og gennemføres forsvarligt. Dog vil det formentlig ikke være nødvendigt at gaa til noget saa formidabelt som den paagældende Organisation mener, nemlig Oprettelsen af en Slags Stats-Voldgift for individuelle Lønstridigheder, der skulde afgøre, om Arbejderen i hvert enkelt Tilfælde havde været berettiget eller ikke til at nægte at gaa i Arbejde paa de tilbudte Vilkaar. Rimeligvis vil en lignende Vej være fremkommelig, som ifølge de af Indlederen, Bogtrykker Langkjær, paa Delegeretmødrene givne Oplysninger anvendes i England for fagligt Arbejde; her er en Arbejder berettiget til at nægte at modtage Arbejde *i sit Fag*, naar den tilbudte Løn ligger under Fagets Gennemsnitsløn paa det paagældende Sted. For Arbejde *udenfor* Faget — Snekastning, Brændhugning o. a. lign. midlertidig Sysselsættelse i arbejdsløse Tider — kan saadanne Regler, hvis Formaal er at yde Arbejderne — og i øvrigt ogsaa Arbejdsgiverne — et rimeligt Værn mod den faglige Løns Nedsættelse fra en enkelt Arbejdsgivers Side, naturligvis ikke anvendes.